

РЕШЕНИЕ

№ 25169

гр. София, 22.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **2893** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по повод на жалба с вх. № 8163 от 10.03.2026 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № УРИ-139-00-17§§ от 06.03.2026 г. по описа на сектор „Пътна полиция“, Областна дирекция на вътрешните работи – К., Министерство на вътрешните работи (СПП-ОДМВР, МП), подадена от О. М., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет. 7, ап. 32 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) бб) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № ГРАМ-2223123 от 25. 02. 2026 г., издадена от младши автоконтрольор, СПП, ОДМВР-К., с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, до решаване на въпроса отговорността, но не повече от 3 месеца“.
В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е неправилна, незаконосъобразна и постановена в разрез с целта на закона. В нея са изложени подробни обяснения за ситуацията, при която е издаден Акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който е съставена процесната ЗППАМ. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован, се явява лично, поддържа жалбата си и предлага да бъде уважена.
Ответникът – младши контрольор, СПП, ОДМВР - К., редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 4848063 от 25.02.2026 г., издаден от В. М. С., на длъжност „младши автоконтрольор“ при СПП, ОДМВР-К., с който е установено, че на 25.02.2026 г., около 16:14 ч., оспорващият е управлявал лек автомобил К. С. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на фирма „НОВА КОНСУЛТ 2020“ ЕООД, на път -граница М. – Гърляно – К. – П. – С. – К. – С. – Л. – Б. – километър 6.6, а именно [населено място] по ПП I-6 км 6+600 в посока от [населено място] към ГКПП Г., в населено място с 108 км/ч при ограничение на скоростта за населено място 50км/ч. Посочено е, че наказуемата скорост е 105 км/ч след приспаднат толеранс от 3% в полза на водача. Нарушението е установено с мобилно техническо средство ARH CAM S1 нномер 1250в34. Изготвеният снимков материал е с клипномер 000362, показващ дата, час и ДКН на автомобила. Същите са показани на водача. Същият е спрял в [населено място] и е придружен до [населено място]. Извършеното нарушение е квалифицирано като такова по чл. 21, ал. 1 ЗДвП – водач превишаващ разрешената максимална скорост за населено място над 50 км/ч .

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ на 25.02.2026 г. и е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, бб)“ ЗДвП, а именно „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. „а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. По отношение компетентността на младши автоконтрольор В. М. С. при СПП - ОДМВР по издаване на процесната заповед произтича е представена заповед № 277з-2056 от 10.10.2025 г. на директора на ОДМВР – К.. С определение № 14717 от 16.04.2026 г. за насрочване делото в открито съдебно заседание съдът задължи ответника да представи по делото писмени доказателства, че В. М. С. към 25.02.2026 г. заема длъжността „младши автоконтрольор“ към Сектор „Пътна полиция“, ОДМВР – К. и е определен срок до съдебното заседание, проведено на 10.06.2026 г. В този срок не са представени изисканите писмени данни, , поради което съдът приема, че същата е издадена при липса на компетентност на административния орган, независимо от представената заповед № 513-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР.

Според чл. 170, ал. 1 АПК административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, а според ал. 3 на чл. 170 от АПК съдът е длъжен да укаже на страните разпределението на доказателствената тежест, както е направил с определението си за насрочване на делото. Следва

да се отбележи, че тежестта за доказване не е задължение да се представят доказателства, а е въпрос за последиците от недоказването. Съдът основава изводите си за правно и доказателствено релевантните факти върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, която носи доказателствена тежест относно тези факти, или от противната страната. В тази връзка съобразно регламентацията в чл. 153 и сл. ГПК, респ. чл. 171, ал. 1 и ал. 2 АПК, и административният орган, и оспорващият могат да представят доказателствата, с които разполагат за обосноваване на защитната си теза, стига те да са относими и допустими. (Тълкувателно решение № 3 от 29.03.2021 г. по тълк. д. № 1/2019 г., ОСС на ВАС I и II колегия).

Следователно компетентността на В. М. С., „младши автоконтрольор“ при СПП - ОДМВР, издал оспорената заповед № ГРАМ-2223123 от 25.02.2026 г., е недоказана поради неангажиране на доказателства за персоналната компетентност на автора на обжалвания акт. Липсата на персонална компетентност на издаващия заповедта административен орган е основание за пригласяване за нищожна на оспорената в настоящето производство заповед.

Видно от съдържанието на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, бб) от ЗДвП императивно се въвежда ПАМ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, а именно временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на МПС е извършил нарушение на този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца за нарушенията по чл. 175, ал.1. 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал.1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, л.4 и чл. 183, ал. 8 ЗДвП.

В обжалваната заповед е посочено, че водачът е извършил нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП, която предвижда, че водач на МПС или на състав от пътни превозни средства, който превиши максимална скорост в населено място, се наказва, както следва: за превишаване над 50 km/h – с глоба 700 л. и три месеца лишаване от право да управлява МПС, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв.

Съгласно посочената за нарушена норма същата съдържа две кумулативни изисквания – водач да управлява МПС в населено място и скоростта на управлявания от него автомобил да е над 50 km/h. От материалите по делото както и от изложеното от оспорващия в хода на устните прения безспорно се установява, че нарушението е извършено в населено място. По отношение скоростта на лекия автомобил, съдът приема изложеното от оспорващия в съдебното заседание за защитна теза, защото при съставяне на АУАН не е изложил възражения на несъгласие, че е шофирал със скорост от 103 km/h.

По тези съображения, съдът приема, че са налице и двете предпоставки на чл. 182, ал.1, т. 6 ЗДвП за нарушението, за което е наложена ПАМ.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, бб от ЗДвП № ГРАМ-2223123 от 25.02.2026 г., подписана от „младши автоконтрольор“, СПП – ОДМВР-К., е издадена при липса на компетентност, което е съществено нарушение на уредените правила в закона и предполага пригласяването на нейната нищожност от една страна.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. първо от АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 8-ми състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТ на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з) бб)“ от Закона за движение по пътищата № GRAM-2223123 от 25.02.2026 г., издадена от младши автоконтрольор при СПП-ОДМВР – Кюстендл.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: